

[Ellemann-Jensen]

kun kan komme ét sted fra, nemlig fra frem-skriftspartiets start.

Waldorff (VS):

Arbejdsministeren kom nemt om ved diskussionen om en ungarbejderløn og løntryk-kerbekendtgørelsen. Han sagde til SFs ordfører, at vi, altså regeringen, ikke har nået at få løst problemerne omkring lønforholdene for de unge. Begge parter på arbejdsmarkedet har sagt, at man ikke ville forhandle det før ved næste overenskomst, og derfor, siger arbejdsministeren, er vi nødt til at videreføre løntrykkerbekendtgørelsen – som arbejdsministeren altså ikke kan lide bliver kaldt løntrykkerbekendtgørelsen, men det kaldes den altså. Det er en helt igennem dårlig argumentation, for det er principielt ikke et lovgivningsanliggende. Hvis de to parter, nemlig Specialarbejderforbundet og kommunerne, finder, at det ikke er noget, man ønsker at forhandle om midt i en overenskomstperiode, så er det ikke regeringens opgave at komme og sige: ja men så skal vi videreføre en bekendtgørelse, som siger, at de unge skal have lavere løn end andre. Det er jo det, der er tilfældet. Man kan nok så meget tale om, at det er en normal sats. Det, der er tale om, er, at de unge, der bliver ansat på beskæftigelsesprojekterne, får en løn, som ligger under, hvad de ville kunne få på en normal arbejdsplads i det samme geografiske område. Det er det, det handler om, og det er dér, løntrykkeriet begynder at kunne komme ind.

Argumentationen bliver særlig tynd, når man kommer til et nyt forslag, som hedder forslag til lov om jobskabelse, og som man selv påberåber sig handler om at oprette almindelige arbejdspladser, og man så stadig væk siger, at her skal vi operere med en lavere løn for de unge. Der er ikke nogen som helst argumentation, som kan forsvare det, specielt ikke når man selv påberåber sig, at det skal føre til varige arbejdspladser. Man er her i gang med at skabe et begreb, som er en egentlig ungarbejderløn, der vil virke som splittelse inden for de faglige organisationer, inden for arbejderklassen som sådan. Derfor må det selvfølgelig afvises.

Jeg synes, det er betænkeligt – men måske ikke så overraskende – når fru Grethe Fenger Møller og arbejdsministeren begynder at falde hinanden om halsen og sige: lad os dog

enes om at lægge ideologierne bort. Det, det betyder, er selvfølgelig: lad os blive enige om ikke at diskutere andre visioner end lige præcis de perspektiver, som man er vant til at diskutere. Det betyder: lad os diskutere på de eksisterende betingelser, lad os diskutere ud fra virksomhedernes aktuelle interesser. Det er det, der forstås ved at lægge ideologierne bort.

Det er det samme, når hr. Ellemann-Jensen siger, vi ikke skal komme og lave kunstgreb. Vi skal lade arbejdspladserne gro naturligt frem, siger han. Hvordan får man arbejdspladserne til at gro naturligt frem? Vi laver erhvervsskattelettelse. Ih, hvor er det naturligt at få arbejdspladser til at gro frem på den måde!

(Kort bemærkning).

Grethe Fenger Møller (KF):

Hr. Waldorff antydede, at arbejdsministeren og jeg var ved at falde hinanden om halsen. Det er ikke tilfældet, og hvis vi skulle gøre det, ville det i hvert fald ikke finde sted her. Men jeg synes egentlig, at både arbejdsministeren og jeg har en sundere opfattelse. Hr. Waldorff siger, at det nærmest er noget pladder, at man skal lægge ideologierne bort. Jeg synes, det er rigtigt. Jeg synes, det er rigtigt at ville diskutere på de aktuelle betingelser. De aktuelle betingelser er, at vi har en enorm arbejdsløshed, at vi har tendenser til stigende arbejdsløshed, at ungdomsarbejdsløsheden stiger. Det er vi ud fra vores forskellige ideologier enige om et enormt samfundsproblem. Vi siger så: o.k., vi vil godt prøve at se, om vi kan finde nogle midler, således at vi kan få klaret dette problem.

Det er da klart, at når arbejdsministeren kommer med et lovforslag om jobskabelse, hvori der indgår forslag om kommunal produktion og afsætning osv., så er det baseret på arbejdsministerens ideologi, og når jeg og det konservative folkeparti går imod den kommunale produktion, så er det, fordi det er i strid med vores ideologi. Vi tror på det private erhvervsliv, men selv om vi er fundamentalt uenige på dette punkt, er vi alligevel så meget ansvarlige parlamentarikere, at vi ikke siger nej til at diskutere, om der kunne findes et eller andet grundlag, hvorved man kunne sikre, at det blev til hjælp for det private erhvervsliv. Hvis man kunne få regering-